

Prisstigninger. De andre Lande maatte nu yde deres Bidrag til Handelens større Bevægelsesfrihed, ved Ophævelse af Restriktioner som Valutakontrol, etc.

Frankrig stillede én Betingelse for sit Bidrag til Handelens Frigørelse, nemlig at Kapitalflugten til Undgaaelse af Skatteforpligtelser ikke forøgedes. Den franske Delegation forelagde Udkastet til den Resolution, som Forsamlingen vedtog om dette sidste Spørgsmaals Undersøgelse, se nedenfor S. 20.

Den *polske* Delegerede fremhævede, at Betalingsbalancen var det vigtigste Problem; man maatte derfor ikke tro, at Valutaernes Stabilisering alene var tilstrækkelig til at sikre virkelige Resultater. De af den økonomiske Komité fremsatte Tanker var utvivlsomt rigtige, men de kunde ikke føres automatisk ud i Livet; en Tillempning til de enkelte Landes Forhold var nødvendig. Der laa vigtige Problemer for, f. Eks. de indefrosne Tilgodehavender, Raastofferne og ikke mindst Udvandringen.

Hvad Kontingenteringen angik, var Spørgsmaalet ikke saa lige til for Landbrugslandene; Ophævelse af Kontingentering vilde medføre ubegrænset Konkurrence paa de faa Eksportmarkeder. Den internationale Handel med Landbrugsprodukter maatte gøres rationel.

Den *polske* Delegation stillede Forslaget til den Resolution, som Forsamlingen vedtog med Hensyn til Udvandringssspørgsmaalet, jfr. nedenfor S. 5983.

Den *svenske* Delegerede udtalte, at man efter den fransk-engelsk-amerikanske Stabiliseringserklæring maatte haabe, at intet Land vilde forsøge at opnaa en urimelig Konkurrencefordel ved Hjælp af yderligere Devaluering. Iøvrigt sluttede han sig til Udtalelserne i den økonomiske og den finansielle Komité's Beretninger.

Den *hollandske* Delegerede erklærede, at hans Lands Valutadevaluering var et Tilfælde af force majeure. Han haabede, at Landene senere vilde vende tilbage til Guldet. Skønt den hollandske Regering principielt var Modstander af Kontingentering — som den kun nødtvungent havde

anvendt — kunde Holland dog ikke være det første Land til at ophæve dette System; det kunde kun ske overfor Lande, der selv gjorde det samme.

Dr. *Christiani* holdt den nedenfor i Oversættelse som Bilag 7 gengivne Tale.

Den *norske* Delegerede fremhævede, at foruden Kontingenter og Valutakontrol burde ogsaa andre Hindringer for Handelen fjernes, saasom overdrevne Toldsatser, Subsidier og Eksportpræmier. I Øjeblikket havde det størst Interesse at ophæve Restriktionerne i de Lande, der lige havde devalueret; men det var ikke tilstrækkeligt med en enkelt Gruppe af Lande, da alle Lande havde taget beskyttende Forholdsregler. Han fremhævede iøvrigt særligt Understøttelserne til Skibsfarten, som stillede Landene ulige i Konkurrencen.

Den *belgiske* Delegerede erklærede, at hans Lands Bidrag til den Udvikling, man nu vilde tilstræbe, først og fremmest vilde bestaa i en Garanti mod en yderligere Sænkning af den belgiske Francs; denne vilde blive holdt under Kontrol af Regeringen. — Den belgiske Delegerede troede ikke, man kunde nøjes med ensidige Regeringsbeslutninger eller tosidede Aftaler; ogsaa flersidede Overenskomster vilde formentlig blive nødvendige. Han vilde dog ikke angive noget System herfor, men blot sige, at de maatte være elastiske, og tage Hensyn til alle Faktorer og Interesser.

Den *svejtsiske* Delegerede gav en historisk Fremstilling af de seneste Aars Forsøg paa internationale Aftaler paa det økonomiske Omraade, og en Redegørelse for de Hensyn, der havde medført, at ogsaa Svejts havde devalueret. Det afgørende havde her været Ønsket om en international Demonstration af, at Valutakrigen nu skulde ophøre og erstattes af økonomisk Samarbejde mellem Landene. Svejts havde derfor ogsaa samtidig med Devalueringen aabnet for fremmede Varer.

Sovjetunionens Delegerede beskrev endelig den økonomiske Tilstand i Rusland, der næsten er selvforsynende; man nærede